

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Una canya de bambú

El proper diumenge celebrarem el Diumenge Mundial de les Missions (DOMUND). Un bonic dia per recordar els missioners, els fills més il·lustres de l'Església, com m'agrada dir-los, perquè ells ho van deixar tot, es van desprendre de tot: llengua, cultura, costums, família... per adaptar-se als costums i a la llengua de la gent a la qual han anat a servir i anunciar la Bona Nova de Jesús, el Fill de Déu.

La paràbola següent podrà ajudar-nos a comprendre més la dedicació dels missioners i ens ajudarà probablement a estimar-los una mica més. No deixem de recordar-los i de pregar especialment per ells. La paràbola diu així:

Hi havia una vegada (no recordo bé on) un bonic jardí que només veure'l semblava un somni. Allà mateix l'amo tenia casa seva i no es resistia a la temptació de passejar-s'hi totes les tardes per gaudir de la brisa i de l'ombra. Al jardí, gairebé al centre, una canya de bambú atreïa de seguida l'atenció. Alta, elegant, bella com poques. No és estrany que el senyor tingués debilitat per ella. Per la seva bellesa i potser també perquè creixia més que les altres plantes; potser perquè es mantenia recta i graciosa, malgrat el vent de l'hivern i la calor de l'estiu. La canya era ben conscient d'aquesta preferència del seu senyor i s'enorgullia.

Un dia, el senyor es va apropar, una mica trist, com si li hagués de donar alguna mala notícia, i, gairebé sense aixecar la vista, li va dir temorós: «Benvolgut bambú: et necessito». «Senyor —va dir el bambú feliç com mai—, saps que sóc tot teu, pots fer de mi el que vulguis». Hauria estat meravellós sentir només això, si no fos perquè el senyor va dir després: «Bambú... —el senyor no sabia per on començar—, per utilitzar els teus serveis necessito tallar-te». «Tallar-me a mi?», va preguntar sorprès el bambú. El senyor no devia estar parlant seriosament. Llavors, per què va fer d'ella la planta més bella del jardí? «No, si us plau, senyor, tot menys això». El senyor no es va enfadar i el va mirar amb dolçor paternal. Qui és el que accepta una cosa així sense protestar? Però tampoc va cedir: «Benvolgut bambú, si no et tallo no podré utilitzar els teus serveis». I els dos es van quedar

callats sense saber què dir. Fins al vent va parar i els ocells van deixar de cantar. Una cosa anormal passava en l'ambient.

Lentament, molt lentament, el bambú va inclinar les seves boniques fulles —jo ho vaig veure— i va balucejar molt fluixet, gairebé com un secret que costa desvetllar: «Senyor, si no pots servir-te de mi sense tallar-me, fes de mi el que vulguis i estarà bé. Talla'm». «Benvolgut bambú —va dir de nou el senyor—, encara no t'ho he dit tot; no només he de tallar-te sinó que també cal que arrenqui les teves fulles i les teves branques». Allò ja era massa. El

bambú es va sentir morir. «Senyor, no em facis això —implorà—, deixa'm com a mínim les fulles i les branques. Sense fulles i sense branques, què faré al jardí?» I de nou, impertèrrit, el senyor va apuntar: «Si no puc treure't les fulles i les branques, no podré utilitzar els serveis que he previst per a tu.»

En aquell moment, el sol no va voler sentir res més i es va amagar. Els ocells van batre les ales i van abandonar el jardí per a no conèixer el final. Tremolant, el bambú va poder dir encara: «Està bé, senyor, si és el teu desig, treu-me-les». «Benvolgut bambú —va intervenir encara el senyor—, hi ha encara una últi-

ma cosa que em costa molt dir-te. T'he de partir en dos i treure't el cor. Si no ho faig, no podré utilitzar-te». El bambú es va quedar mut; no entenia res del que li passava al senyor. Es va inclinar sobre la terra i es va oferir tot al seu senyor. El senyor del jardí va tallar el bambú, li va treure les branques, li va tallar les fulles, el va partir en dos i li va extreure el cor.

Després va portar el bambú a una font d'aigua fresca que hi havia prop dels seus camps, que feia temps que estaven morint-se de set, tan a prop de la font. I, amb tot afecte, va posar un extrem del bambú a la font i l'altre al camp. La font donava aigua al bambú va començar a portar l'aigua al camp que feia tant de temps que la desitjava. I el camp, va començar a reverdir. Quan va arribar la primavera, el senyor va sembrar arròs i els dies van anar passant fins que la llavor va créixer i va arribar el temps de la collita i el senyor va poder alimentar tota la seva casa.

Quan el bambú era gran, bell i graciós, creixia i vivia només per si mateix, i es complaïa a si mateix de veure's esvelt i elegant. Ara, humil i arran de terra, era un canal que el senyor feia servir per alimentar casa seva i fer fecund el seu regne.

Tant de bo sorgeixin joves amb ganes de deixar-se despullar pel Senyor i lliurar les seves vides als més pobres i desprotegits de la terra, tal com han fet els missioners. Però no ens oblidem que una de les grans pobreses és desconèixer Crist, el Fill de Déu, que va donar la seva vida perquè la tinguéssim en abundància.

Benvolguts missioners: sou grans i estimats per la comunitat cristiana, per tots nosaltres; sou estimats pel que sou i pel que feu. Que Déu us beneixi i us acompanyi sempre.

ACTUALITAT

El papa canonitza el bisbe apòstol de l'eucaristia

Avui, 16 d'octubre, el papa Francesc canonitzarà a Roma el beat Manuel González García, conegut com *el bisbe apòstol de l'eucaristia*, que nasqué a Sevilla el 25 de febrer de 1877 i fou ordenat sacerdot l'any 1901. Fou bisbe de Màlaga i de Palència, i fundador de la Unió Eucarística Reparadora i de la

congregació de Missioneres Eucarístiques de Natzarret. Morí a Madrid el 4 de gener de 1940.

També se l'anomena *bisbe dels sagraments abandonats*, perquè posà sempre en el centre del seu apostolat la presència del Senyor en el sagrament eucarístic.

ENTREVISTA

Una integració ben visible

FRANCISCO MURO

Cecs Espanyols Catòlics va tenir l'inici a la diòcesi de Saragossa el 1993, amb un reduïdíssim grup de persones, algunes amb discapacitat visual i altres sense. CECO va ser reconeguda per la Conferència Episcopal Espanyola amb caràcter estatal, el 28 de novembre de 2008. Va néixer amb vocació de servei a les persones amb discapacitat visual, així com a tots aquells que les necessitin, fonamentalment a aquells que viuen sols, estan hospitalitzats sense companyia... Parlem amb Francisco Muro, coordinador de CECO a l'arxidiòcesi de Barcelona.

Quins objectius tenen com a associació canònica de fidels?

Els nostres objectius són l'oració, la formació i el servei, inspirant-nos en el model que existeix en la Federació Internacional de Cecs Catòlics (FIDACA), col·lectiu representat a diversos països d'Europa.

Com aconseguen unir oració, formació i servei a través de les seves activitats?

La formació s'imparteix en cada territori un cop al mes, coincidint amb la reunió que cada grup organitza a la seva diòcesi. En aquest moment es fa una oració conjunta amb la formació. Hi ha també una oració anomenada *el Rosari Vivent*, que consisteix en què els participants resin un misteri dels vint actuals per CECO i per les necessitats de l'Església. Cadascú és lliure de fer-la en privat o amb altres grups religiosos, escollint l'oració que es vulgui. Pel que fa als serveis, en destaco el d'acompanyament per telèfon, que consisteix a trucar a persones que estan soles. Fins i tot s'organitzen visites a residències d'avis o invidents.

Quins reptes afronten a la nostra arxidiòcesi?

Treballem per l'expansió de CECO. En el nostre grup s'hi pot formar part com a membre, com a col·laborador o com a simpatitzant. Per a més informació: t. 933 089 922, 630 486 939, a/e: imadico@telefonica.net

Òscar Martí i Navarro

DIADA DEL DOMUND

«Surt de la teva terra»

Diumenge 23 celebrarem la Diada Mundial de la Propagació de la Fe (DOMUND), i el Papa ens demana, en el lema d'enguany: «Surt de la teva terra». És a dir, que sortim enfora, que no ens quedem en aquesta *primera terra* que som nosaltres mateixos, tancats dins la nostra closca.

Com a cristians, se'ns demana sortir per anunciar a tothom Jesucrist i la seva Bona Nova de l'Evangelí. Uns ho hem de fer al lloc on som, *sortint* cap a la família i cap a l'entorn, que és la societat en què ens relacionem. Per a d'altres, *la sortida de la terra* serà marxar més enllà, als països on viuen molts germans nostres que no coneixen Déu.

En tots els batejats hi actua la força santificadora de l'Esperit, que ens impulsa a evangelitzar. Tot cristià és missioner, és un *deixeble missioner*. Tots hem de cercar la manera de comunicar Jesús, amb el testimoni generós de la nostra vida que correspongui a la situació en què ens trobem. Ens ha d'omplir de goig saber que el cristià no s'anuncia a si mateix, sinó que prepara el

camí per a un altre: el Senyor. Ell ens estima i espera la nostra col·laboració.

La Diada del DOMUND ens crida, doncs, a tots a *sortir*: als que es quedaran a prop, i als que ho faran a terres llunyanes. Els germans que han sortit *més enllà* necessiten el nostre recolzament. La seva feina no és fàcil, però han estat fidels a la crida de Jesús —«Aneu»—, plasmada en el lema d'enguany: «Surt de la teva terra.»

Els missioners esperen de nosaltres, a més del record, la nostra pregària i almoïna. Que no els manqui mai la il·lusió en el seu treball, i que puguin cobrir tantes necessitats com troben en l'entorn en què es mouen.

Siguem generosos, «sortim» del nostre tancament «i arribarem a les perifèries», com diu el Papa.

La joia de l'Evangelí, que omple la vida de la comunitat cristiana, és una joia missionera.

Les Delegacions de Missions de Catalunya

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Una fisioterapeuta en el Kalighat (y III)

Mireia Grossmann Camps, que fue como voluntaria durante un mes, nos decía: «Como voluntaria en el Kalighat, fundado por santa Teresa de Calcuta, adopté una docena larga de mujeres, de edades diversas. Yo me encargaba de atender a sus necesidades.»

«Al llamarnos lo hacían con la palabra: **anti** (en bengalí significa: **buena persona**). Todos los **voluntarios** éramos **anti** (**buenas personas**). Nos llamaban así para pedir agua para una vecina con fiebre alta, o para alguien que se había ensuciado, o para que hiciéramos compañía a alguna persona.»

Kalighat es un centro de acompañamiento para la **muerte**, aunque **de-**

fienda con todos sus actos la **vida** misma, con toda su **dignidad**. Allí se reivindica —en cada instante— el **derecho** a ser **tratado** como un **ser vivo**, con todas sus **necesidades**, hasta el último **suspiro**. Kalighat es una **lección** de **calidad** de vida.

«En Kalighat fui **muy feliz**. Me sentí **útil**. Me sentí **amada**. Viví la **paz** conmigo misma. Aprendí que es **posible superar** aquello que **parece imposible**. Que debemos **valorar** lo que **tenemos**, por encima de lo que **no tenemos**», dice también Mireia Grossmann.

«Lo que hicisteis a uno de estos enfermos a mí me lo hicisteis», dice el evangelio de san Mateo (25, 40).

Lectures missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107). Sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ Dimarts [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9].

Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics. Sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. ■ Dimecres (□ Terrassa) [Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 12,39-48].

Mare de Déu de la Salut, patrona del bisbat de Terrassa. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador. Santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53].

Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Conrado Ferrini, professor seglar.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59].

Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9].

Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nuni-la i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ † Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 32 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrens. Sants Servand i Germà, màrtirs a Cadis; santa Oda, vg.

Diada del Domund

Diada del Domund

«... tots som convidats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-nos a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangelí»

Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*

“Per tant, considero oportú tornar a recordar les sàvies indicacions dels meus predecessors, els quals van establir que fossin destinades a aquesta Obra totes les ofrenes que les diòcesis, parròquies, comunitats religioses, associacions i moviments eclesials de tot el món puguin rebre per auxiliar les comunitats cristianes necessitades i per enfortir l'anunci de l'Evangelí fins als límits de la terra. No deixem de fer també avui aquest gest de comunió eclesial missionera. No permetem que les nostres preocupacions particulars encongeixin el nostre cor, ans eixamplém-lo perquè abasti tota la humanitat.”

Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions 2016

“Surt de la teva terra.” (Gn 12,1)

“Sal de tu tierra.” (Gén 12,1)

- Els cristians som cridats a abandonar la inèrcia i el confort per acollir els necessitats.

- Vencem les nostres pors i egoïsmes i fiem-nos del Senyor que ens ha promès donar-nos “una altra terra”, tantes vegades com calgui, com ha fet amb molts missioners al llarg de la història.

- Una opció de vida que neix de la interiorització i a la qual responem des d'una vocació profunda que ens fa veure l'altre com a terra sagrada.

- Aquesta decisió implica una confiança absoluta en Déu, una preparació espiritual i un interès pels costums i la cultura del país que ens acull.

- Som convidats a la missió per atendre tots els pobles que encara no han sentit parlar de l'Evangelí.

“...fiem-nos del Senyor que ens ha promès donar-nos una altra terra...”

- Los cristianos estamos llamados a abandonar la inercia y el confort para acoger a los necesitados.

- Vencemos nuestros miedos y egoísmos y fiémonos del Señor que nos ha prometido darnos “otra tierra”, tantas veces como haga falta, como ha hecho con muchos misioneros a lo largo de la historia.

- Una opción de vida que nace de la interiorización y a la que respondemos desde una vocación profunda que nos hace ver al otro como tierra sagrada.

- Esta decisión implica una confianza absoluta en Dios, una preparación espiritual y un interés por las costumbres y la cultura del país que nos acoge.

- Estamos invitados a la misión para atender a todos los pueblos que todavía no han oído hablar del Evangelio.

“...fiémonos del Señor que nos ha prometido darnos otra tierra...”

COL-LABORA AMB EL DOMUND I ENVAIA EL TEU DONATIU

Forma de pagament

Podeu fer el vostre donatiu a:

- La vostra parròquia
- Al compte d'Obres Missionals Pontificies:
ES83-2100-3282-63-2500015820 (La Caixa)

De conformitat amb la normativa vigent en matèria de Protecció de Dades de Caràcter Personal, el subscriptor dóna el seu consentiment exprés per a la incorporació de les seves dades als fitxers, automatitzats o no, de l'Arquebisbat de Barcelona, amb la finalitat de gestionar les quotes domiciliades. Les dades del subscriptor en cap cas seran cedides a altres entitats, podent aquest exercitar els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició dirigit-se per escrit, al responsable del fitxer escollit: Arquebisbat de Barcelona (Ref.: Delegació de Missions), Carrer del Bisbe, 5 - 08002 Barcelona.

Si ens faciliteu les vostres dades, us enviarem el rebut corresponent dels vostres donatius i podreu deduir-los de la declaració de l'IRPF segons la legislació vigent.

Nom

Cognoms

NIF

Adreça

Codi Postal Telèfon

E-mail

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi". El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més".»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?»

Lectura del libro del Èxodo (Ex 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidín. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano.»

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretando, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte.

Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto los brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano:

Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una paràbola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin fallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: "Hazme justicia frente a mi adversario".»

Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: "Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme".»

Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?»

Déu vol escoltar la nostra pregària

ORIOI TUÑÍ, SJ

A aquestes alçades del cicle C ja sabem que, entre els evangelis, Lluç és qui més insisteix en la pregària de Jesús i, en conseqüència, en la pregària del cristià. Lluç ens ofereix dos petits tractats sobre la pregària. El primer, arran de la petició dels deixebles que els ensenyi a pregar com Joan Baptista havia ensenyat als seus deixebles, transmet el Parenostre i, amb la paràbola de l'amic inoportú que va a demanar pans a mitja nit, subratlla la necessitat de la perseverança en la pregària (11,1-13). Avui llegim la paràbola de la viuda que demana amb insistència al jutge inic que li faci justícia. Després vindrà (el diumenge que ve) la paràbola del fari-seu i el recaptador de contribucions que van al temple a pregar. És un segon tractat del significat de la pregària (18,1-14).

Aquestes tres paràboles, totes pròpies de Lluç, il·lustren com ha de ser la nostra pregària. La paràbola d'avui semblaria a primer cop d'ull que vol reiterar la constància de l'oració. De fet la introducció sembla que indica aquest ensenyament: «Jesús deia aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança». Però mireu-la una mica més de prop. Aquest ensenyament ja el tenim en la paràbola de l'amic que truca a mitja nit per demanar pa (Lc 11,5-8). En canvi, l'ensenyament de la paràbola de la viuda és que el qui prega Déu serà escoltat, perquè si el jutge sense escrúpols escolta una pobre viuda (que no té cap dret a ser atesa), molt més Déu, el Senyor, escoltarà els qui li demanen amb confiança de ser escoltats. L'actitud del Pare és la d'escoltar els fills. Tanmateix, per demanar amb confiança, cal tenir fe. I, si tenim fe, el que demanarem a Déu serà l'Esperit Sant (cf. Lc 8,13). L'Esperit Sant és l'objecte per excel·lència de la pregària dels cristians. I Déu ens vol donar l'Esperit que ens conduirà a viure com Jesús. El demanem al Pare nosaltres, l'Esperit?

AGENDA

Actes

Benedicció de la capella de la beata Josefina Sauleda, op.

Dimecres 19 d'octubre (20 h), a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforç, l'arquebisbe Omella presidirà una eucaristia solemne i beneirà la capella amb la imatge i les relíquies de Josefina Sauleda. També hi assistirà fra Jesús Sariago, provincial d'Hispania dels dominics.

Templo-Basílica del Tibidabo. Celebración de la eucaristía a las 8, 12, 17 i 19 h (días laborables), y a las 8, 10, 11, 12, 17 y 19 h (domingos y festivos). Rezo del Rosario, Vísperas i bendición a las 18 h. Más información: t. 934 175 686 / 629 812 375.

Lliçó inaugural a l'ISCREB. Dia 17 d'octubre (19 h), al Seminari Conciliar (c/ Di-

putació, 231). Conduïda per Lluís Duch, que parlarà de «L'ésser humà avui. Les transmissions en el moment actual». Tothom hi és convidat.

XXVIII Jornada Catalana de Pastoral de la Salut. «Ecologia i Pastoral de la Salut. Conversió i promoció de la salut integral». Dissabte 22 d'octubre (9.30-14 h), a CaixaForum Barcelona (av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8). Amb la participació de Mn. Joan Planellas, degà de la Facultat de Teologia, i del Dr. Josep A. Pujante. Clouran l'acte Mons. Salvador Cristau i Mn. Joan M. Bajo, director i coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de Barcelona (SIPS). Inscripcions: psalut@arqbcn.cat, t. 933 171 595 (de 9.30 a 14.30 h).

Servei diocesà per al catecumenat. Dijous 20 d'octubre (18-19.30 h), formació per a catequistes-acompanyants de catecúmens, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

Presentació del llibre *Una història particular. Els conflictes Església-Estat a la Menorca del segle XVIII*, de Josep M. Quintana, a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull. Dijous 20 d'octubre (19.30 h), a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r). També hi intervindran Jaume Dantí, patró de la FJM i Josep-D. Guàrdia, president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya. Entrada lliure.

«Aproximación a la situación de los refugiados que están viviendo entre nosotros». Conferència de Juana Martín, coordinadora del Servei d'Ajuda als Refugiats de Càritas, divendres 21 d'octubre (21 h), a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina (Pg. Fabra i Puig, 260).

Amb els missioners de la Misericòrdia. Dimecres 19 d'octubre (19 h), a la parròquia de Santa Madrona de Barcelona (c/ Tapioles, 10), taula rodona amb Joan Baburés, Bernabé Dalmau, i Salvador

Pié-Ninot. Els assistents a l'acte rebran l'obsequi dels llibres *Les obres de Misericòrdia*, de Salvador Pié-Ninot i *Diari d'un missioner de la Misericòrdia*, de Bernabé Dalmau.

Institut Emmanuel Mounier. Dijous 20 oct. (19 h), inauguració del curs 2016-2017, «Els camins de la pregunta per Déu, avui», a càrrec de Miquel Seguró, professor de la càtedra Ethos de la URL. Al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

Recés a la basílica de la Mercè (pl. de la Mercè, 1). Dia 22 d'octubre (10 h), «Un oasi a la ciutat», a càrrec de Mn. Joan Martínez, rector de la basílica, amb el tema: «Jesucrist rostre misericordiós del Pare». Info: t. 933 152 756.

Arxiprestat de la Vall d'Hebron de Barcelona. Trobada «Vine i veuràs», divendres 21 d'octubre (20 h), a la parròquia de Santa Madrona de Barcelona (c/ Juan de Mena 29, baixos). Info: t. 934 280 543.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Una caña de bambú

El pròxim doming celebrarem el Domingo Mundial de las Misiones (DOMUND). Un hermoso día para recordar a los misioneros, los hijos más ilustres de la Iglesia, como me gusta llamarlos, porque ellos lo dejaron todo, se despojaron de todo: lengua, cultura, costumbres, familia... para adaptarse a las costumbres y a la lengua de la gente a la que han ido a servir y anunciarles la Buena Nueva de Jesús, el Hijo de Dios.

La siguiente parábola podrá ayudarnos a comprender más la entrega de los misioneros y nos ayudará probablemente a quererles un poco más. No dejemos de recordarles y de rezar especialmente por ellos. La parábola dice así:

Había una vez (no recuerdo bien dónde) un lindo jardín que sólo con verlo parecía un sueño. Allí mismo tenía su casa el dueño que no resistía a la tentación de pasear por él todas las tardes, para disfrutar de la brisa y de la sombra. En el jardín, casi en el centro, una hermosa caña de bambú atraía enseguida la atención. Alta, elegante, bella como pocas. No es extraño que el señor tuviera debilidad por ella. Por su belleza y tal vez también, por crecer más que las

otras plantas; quizá por mantenerse recta y graciosa, a pesar de los vientos del invierno y los calores del verano. La caña sabía bien esta preferencia de su señor y se enorgullecía.

Un día, el señor se acercó a ella, un poco triste, como si tuviese que darle alguna mala noticia, y, casi sin levantar la vista, le dijo temeroso: «Mi querido bambú: te necesito». «Señor, dijo el bambú feliz como nunca, sabes que soy todo tuyo, puedes hacer de mí lo que quieras». Hubiera sido maravilloso oír sólo esto, si no fuera porque el Señor dijo después: «Bambú... —el señor no sabía por dónde empezar— para usar tus servicios necesito cortarte». «¿Cortarme a mí?», preguntó asombrado el bambú. El señor no podía estar hablando en serio. Entonces, ¿para qué hizo de ella la planta más bella del jardín? «No, por favor, señor, todo menos eso». El señor no se enojó y lo miró con dulzura paternal. «¿Quién es el que acepta algo así sin protestar?» Pero tampoco cedió: «Mi querido bambú, si no te corto no podré emplear tus servicios». Y los dos se quedaron callados sin que ninguno supiera qué decir. Hasta el viento paró y los pájaros dejaron de cantar. Algo anormal ocurría en el ambiente.

Lentamente, muy lentamente, el bambú inclinó sus hojas lindas —yo lo vi— y balbució muy bajito, casi como un secreto que cuesta desvelar: «Señor, si no puedes servirte de mí sin cortarme, haz de mí lo que quieras y estará bien. Córta-me». «Mi querido bambú —dijo de nuevo el señor—, aún no te lo he dicho todo; no sólo tengo que cortarte sino que también tengo que arrancar tus hojas y tus ramas». Era ya demasiado. El bambú se sintió morir. «Señor, no me hagas eso, —imploró— déjame al menos las hojas y las ramas. Sin hojas y sin ramas, ¿qué voy a hacer en el jardín?» y de nuevo, impertérrito, el señor apuntó: «Si no puedo quitarte las hojas y las ramas, no podré usar los servicios que he previsto para ti.»

En aquel momento, el sol no quiso oír más y se escondió. Los pájaros batieron sus alas y abandonaron el jardín para no saber el final. Temblando, el bambú pudo aún decir: «Está bien, señor, si es tu deseo, quítalas». «Mi querido bambú —intervino aún el señor— tengo todavía una última cosita que me cuesta mucho decirte. Tengo que partirme en dos y quitarte el meollo. Sin eso, no podré usarte». El bambú se quedó mudo; no entendía nada de lo que le pasaba al señor. Se inclinó sobre la tierra y se ofreció todo a su señor. El señor del jardín cortó el bambú, le quitó las

ramas, cortó las hojas, lo partió en dos y le extrajo el meollo.

Después llevó el bambú a una fuente de agua fresca que había cerca de sus campos, que hacía tiempo estaban muriendo de sed tan cerca de la fuente. Y, con todo cariño, puso un extremo del bambú en la fuente y el otro en el campo. La fuente daba agua y el bambú comenzó a llevar el agua al campo que hacía tanto tiempo que la deseaba. Y el campo, empezó a reverdecer. Cuando llegó la primavera, el señor sembró arroz y los días fueron pasando hasta que la semilla creció y llegó el tiempo de la cosecha y el señor pudo alimentar a toda su casa.

Cuando el bambú era grande, bello y gracioso crecía y vivía sólo para sí mismo, y se complacía en verse así, esbelto y elegante. Ahora, humilde y pegado a la tierra, era un canal que el señor usaba para alimentar a su casa y hacer fecundo su reino.

Ojalá surjan jóvenes con ganas de dejarse despojar por el Señor y entregar sus vidas a los más pobres y desprotegidos de la tierra, tal como han hecho los misioneros. Pero no olvidemos que una de las grandes pobreza es desconocer a Cristo, el Hijo de Dios, que dio su vida para que la tuviéramos en abundancia.

Queridos misioneros: sois grandes y queridos por la comunidad cristiana, por todos nosotros, sois queridos por lo que sois y por lo que hacéis. Que Dios os bendiga y os acompañe siempre.